

ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Της ALICE HAVRAGER

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΙΚΑ ΜΕΡΡΙΒΑΛ

Τόν καιρό που αγάπησε τον Τζιμ Καστέρς, η Μόνικα Μέρριβαλ ήτανε δακτυλογράφος σε μιὰ μικρή πόλι του Καναδά. Ο Τζιμ Καστέρς ήταν ένας κομψός νέος και η Μόνικα Μέρριβαλ ένα συμπαθητικό κορίτσι ως δεκαεννιά χρονών.

Τόν έγιναν τόν καιρό που πήγε στην πόλι όπου αυτή εργαζόταν ως δακτυλογράφος. Είχε πάει εκεί για επαγγελματικούς λόγους και σ' όλους είχε κάνει καλή εντύπωση το παρουσιαστικό του.

Σ' ένα μήνα έφυγε από κει, παίρνοντας και τη Μόνικα μαζί του. Τόν είχε αγάπησει τρελλά η Μόνικα, και, σ' ένα μήνα από τόν τον έγιναν παντρευτήκανε.

Από τήν πρώτη μέρα του γάμου τους, η καυμένη η Μόνικα κατάβαζε πόσο σκληρά είχε απαιτηθεί.

Στάληθαι, ο Τζιμ Καστέρς δεν ήτανε παρά ένας ανήθικος, ένας αίσχρος τυχοδιώκτης. Τη Μόνικα δεν τήν είχε αγαπήσει ποτέ. Τήν πήρε όμως γυναίκα του με το σκοπό να τήν εχθ ως μέσον για να προσελκύη τούς πλουσίους και τούς άφελους και να τούς εκμεταλλεύεται. Αυτό ήταν άλλωστε το επάγγελμά του.

Στην αρχή η Μόνικα δεν καταλάβαινε ακριβώς τι συνέβαινε. Έπειτα όμως κατάλαβε, και είδε ότι δεν θα μπορούσε να ζήσει μαζί του πολύ άκομα.

Αλλά ο Τζιμ ήτανε πονηρός και επιτήδειος κι' η Μόνικα δεν ήτανε παρά μιὰ άγαθή επαρχωτοπούλα. Και ο Τζιμ, όποτε τήν έβλεπε δύσθυμη και παραπονεμένη, με δυο χάρδια και δυο γλυκά λόγια που τής έλεγε, τήν παρηγορούσε άμέσως, γιατί η Μόνικα τόν αγαπούσε άκόμα...

Από χρόνια έζησε με τόν Τζιμ Καστέρς η Μόνικα. Πολλές φορές σκέφτεται να τόν άφισει και να φύγει και πολλές φορές τάποφάσισε. Αλλά κομμά κομμά δεν τώκανε, γιατί σκεφτόταν ο... δεν ήτανε παρά ένα έρημο κορίτσι, όφρανο και άπροστάτευτο. Κατάλαβαινε όμως πως αυτό δε θα μπορούσε και πολύ άκομα να βαστήξει...

Το Σεπτέμβριο του 1910 έφυγε να μένει με τόν Τζιμ σ' ένα όμοιο ξενοδοχείο, άπάνω στα δίπλα της βορεινής Μασκότα. Ο Τζιμ είχε μιλίσει τότε κάποιον πλούσιο που νόμιζε πως θα μπορούσε να τήν εκμεταλλεύθῃ.

Η Μόνικα ευχαριστήθηκε που ο άντρας της τήν πήγε εκεί γιατί είχε τήν έλπίδα ότι στο έρημο αυτό μέρος θα τής παρουσιαζόταν ίσως καμιά καλή ευκαιρία για να τού φύγει. Τότε πάρε άπόφαση πειά...

Έκείνο το βράδυ, στο τραπέζι, η Μόνικα ήτανε σκεπτική. Φαίνεται ότι ο Τζιμ τó κατήραβε. Γιατί όταν τά μεσάνυχτα άφισανε τούς άλλους και κλειστήκανε στην κάμαρά τους, ο Τζιμ, θυμωμένος τής είπε :

— Τι μούτρα ήταν αυτά πουχες στο τραπέζι άπόψε; Τι χάρια ήταν αυτά; Νά κιντάξεις άλλη φορά να φανερσαι πειά εύθυμη, πειά ζωηρή. Θα μου χαλάσει τή δουλειά έτσι!

Τότε η δυστυχής κατάλαβε καλλίτερα από κάθε άλλη φορά γιατί τήν ήθελε και σε τι τή μεταχειριζόταν ο άντρας της, που αυτή άλλωστε τόσο τόν είχε λατρεύσει...

Δεν είπε τίποτα η Μόνικα, αλλά τάλλο πρωί σηκώθηκε πολύ νωρίς, πολύ προτού βγῃ ο ήλιος, και πήγε στο δάσος. Δεν ήθελε να βλέπει πειά τόν Τζιμ, με τόσο που τής είχε κάνει, και πήγε να περπατήσει στο δάσος. Σκεφτόταν αν έπρεπε να γυρίσει στο ξενοδοχείο ή αν θάτανε καλλίτερα να σηκωνότανε και να τούφτανε.

Όλη μέρα γύριζε, άναποφάσιστη, στο δάσος. Τέλος, το βράδυ, λίγη ώρα προτού βασιλέψη ο ήλιος, είδε άνάμεσα στα δέντρα τόν Τζιμ. Έρχότανε προς το μέρος της! Τήν είχε δῃ. Φαίνεται ότι έψαχνε όλη μέρα να τή βρῃ κι' ότι η σιωπή της τόν έφούρισε περισσότερο, γιατί τής έκανε τότε κάτι που ως τώρα ποτέ δεν είχε τολμήσει να τή κάνει. Σήκωσε το χέρι του και τήν έχτύπησε...

Αυτή δεν πρόφτασε να κωνηθῃ, να προφυλαχθῃ, να φύγει, να φωνάξει, να διαμαρτυρηθῃ...

Με το πρώτο χτύπημα που τής έδωσε ο Τζιμ, άκουσε έναν περοβολισμό. Και σε μιὰ στιγμή ο άντρας της βρισκότανε έσπλωμένος στα πόδια της, μέσα σε μιὰ λίμνη αίματος.

Κάποιος τόν είχε σκοτώσει. Ήταν νεκρός!

Σε λίγο πιάσανε τή Μόνικα και τήν προφυλακίσανε ως δράστη της δολοφονίας του σωζύγου της.

Καμιά δίκη δεν έγινε ποτέ τόσο του κόσμου το ενδιαφέρον όσο η δίκη της Μόνικας Καστέρς, το γένος Μέρριβαλ, κατηγορουμένης για το φόνο του σωζύγου της Τζιμ Καστέρς. Γιατί στον Καναδά η δικαιοσύνη είχε άστυγη και τα εγκλήματα σχετικώς λίγα. Έπειτα όλος ο κόσμος τούς περνούσε για άγαπημένο άντρώγγο και

τό δράμα κίνηση όλων το ενδιαφέρον. Ο εισηγητής της Ποινικής Διάξεως—Μπλέκ τόν έλεγαν— που ήταν από τούς όνομαστους νομικούς του Καναδά έκανε ότι μπορούσε για να τή βγάλει ένοχο.

Πολύ όμως παραξενεύτηκε η Μόνικα όταν έμαθε ότι ο δικηγόρος που διώρισαν συνήγορό της ήταν ένας από τούς κυρίους πουχανε φάει μαζί τους, στο ίδιο τραπέζι, τή βραδυά εκείνη, προτού σκοτώσουν τόν Τζιμ.

Αυτός ήταν ένας από τούς καλύτερους Καναδούς νομικούς—Λαβέρν τόνόμα του—και καθώς έλεγε άργότερα ο ίδιος, θεωρούσε ως μεγαλύτερο κατόρθωμά του τήν άθωωση της Μόνικας Καστέρς. Αν δεν ήταν αυτός, ο Μπλέκ θα είχε άποδείξει πλήρης τήν ενοχή της. Ο Λαβέρν όμως κατάφερε τούς δικαστάς να τήν άθώωσουνε.

Τήν ημέρα της άθώωσής της ο Λαβέρν τή συνάδευσε στο ξενοδοχείο και τής πρότεινε να γευματίσουνε μαζί το βράδυ τής φέρθηκε πολύ λεπτά και με μεγάλη καλσύνη έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον γι' αυτή. Τής είπε ότι μπορούσε να τή βοηθήσει και να τής εξασφαλίσει το μέλλον. Χωρίς να σκεφθῃ καλά—καλά τι έκανε, δέχτηκε τήν πρότασί του και τόν ευχαρίστησε.

Αργότερα όμως, όταν έμεινε μόνη της σκέφτηκε ότι δε θάταν ευχάριστο γι' αυτή να μείνει εκεί, στην πόλι όπου είχε κάνει τόσο κακό η δίκη της. Έπρεπε να φύγει! Νά φύγει άμέσως! Νά πάει σ' άλλο μέρος, όπου δε θα τήν ήξεραν, όπου δε θάξεραν τίποτα για τήν περιφημη δίκη, όπου θάταν άγνωστη κι' έλευθερη να κάνει ότι θέλει.

Κι' έφυγε. Σκέπασε μ' ένα πυκνό βέλο στο πρόσωπό της, κατέβηκε ήσυχα-ήσυχα τις σκάλες του ξενοδοχείου, και πήγε ίσα στο σιδηροδρομικό σταθμό. Έκει κάθθηκε και περίμενε. Μπήκε στο πρώτο τρέινο που βρήκε. Δεν τήν ένοιωζε, ούτε ρώτησε που πήγαινε. Φτάνει ναφύγει...

Σε μιὰ βδομάδα η Μόνικα μιλλο όνομα, έγκαταστάθηκε στο Σιάγκο. Κι' εκεί έζησε δέκα όλόκληρα χρόνια μόνη της. Φιλία με κανέναν δεν έπιασε. Εργαζόταν ως δακτυλογράφος σ' ένα έμπορικό γραφείο.

Πολύ παραξενεύτηκε μιὰ μέρα που ο Στούαρτ Τρέφ, ο προϊστάμενός της, τής έκανε πρότασι γάμου. Χωρίς καμιά άλλη διατύπωση, τήν έρώτησε άπλάως αν ήθελε να τόν πάρῃ άντρα της. Αυτό πολύ εξέπληξε τή Μόνικα. Οχτώ χρόνια εργαζότανε στο γραφείο του, δίπλα του και ποτέ, ούτε μιὰ φορά, δεν είχε δείξει γι' αυτή κανένα ενδιαφέρον. Ήταν ένας σοβαρός κύριος ως σαράντα χρονών, και γι' αυτό ακριβώς η Μόνικα τόν εκτιμούσε πολύ. Και τώρα τής είπε ότι από χρόνια τήν αγαπούσε αλλά δεν τής έλεγε τίποτα, επειδή νόμιζε πως αυτή δεν άνταποκρινότανε στο αίτημά του.

Στην αρχή η Μόνικα άρνήθηκε να δεχθῃ τήν πρότασι του, γιατί δεν τής επέτρεπε η συνείδησίς της να πάρη αυτή, μιὰ γυναίκα που τήν είχανε κατηγορήσει για φόνο, έναν άνδρα σοβαρό και αξιοπεπῆ, που άνήκε σε μεγάλη οικογένεια...

Κι' όταν ο Στούαρτ Τρέφ επανέλαβε τήν πρότασί του, η Μόνικα τού είπε ότι αν ήξερε το παρελθόν της, ποτέ δε θα τήν ήθελε για γυναίκα του. Αλλά αυτός τής έδῆλωσε ότι καθόλου δεν τόν ενδιαφέρει το παρελθόν της. Και, να μη σάς τά πολυλογώ, η Μόνικα παντρεύτηκε το Στούαρτ Τρέφ και ζούσε μ' αυτόν εύτυχημένη.

Τρείς μήνες μετά το γάμο τους, η Μόνικα έφυγε να μένει με το Στούαρτ σ' ένα έξοχικό ξενοδοχείο της βορεινής Μίσιγκαν. Τήν πρώτη μέρα της διαμονής τους σ' αυτό το ξενοδοχείο, κατά το βράδυ, βγήκαν έξω μαζί και πήγαινε για να περπατήσουνε λίγο στο δάσος.

Στο γυρισμό όμως, τή στιγμή που περνούσαν από το χώλ του ξενοδοχείου, η Μόνικα κλονίστηκε...

Αναγνάστηκε ν' άκουμπήσει τόν άντρα της, για να μὴ πέσει. Έκει δίπλα τους είχε περάσει ένας άδύνατος και λεπτοκαμωμένος άνθρωπος, με ψαρά μαλλιά και με κάποι μικρά μάτια που ποτέ δε θα μπορούσε η Μόνικα να τόν ξεχάσει...

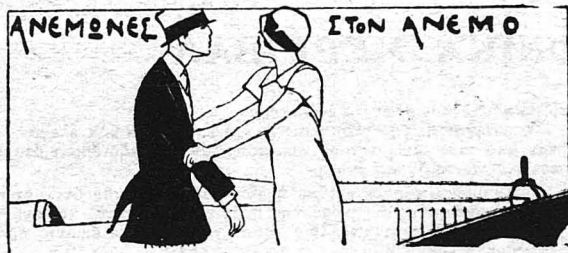
Ήταν ο Μπλέκ, εισηγητής της Ποινικής Διάξεως, εκείνος που είχε βάλει τά θανάτά του ναποδείξει τήν ενοχή της στο φόνο του άνδρός της...

Και τόν είδε να τήν κυτάρη και να τής χαμογελάει. Τήν είχε γνωρίσει...

Η Μόνικα κατέβασε τά μάτια της κι' άνέβηκε άμέσως με το Στούαρτ στην κάμαρά τους. Ως τήν ώρα δεν είχε πῃ τίποτα τού

Τόν είδε να τήν κυτάρη... Τήν είχε γνωρίσει.

Το δε διαρκώς γκρινιάζουμε έναντιον της υπερφανείας των άλλων, εινε αρκετή απόδειξις του δε εψμασε και μεϊς βαρφανοι Ντέ λκ Ροσφουκώ

Το συμφέρον, άλλους μὲν σκοιζιει, άλλους δὲ φωτιζει. Ντέ λκ Ροσφουκώ

Φαίνεται πὸς ἡ ἀνθρωπίνη εὐτυχία μόλις ἀνέβη σ' ἕνα δοι- μένο ὕψος, τραβάει τὸν κερανό. Ο. Φεγιέ

Οἱ ἐπιθυμίαι, εινε δ πλούτος τοῦ φτωχοῦ και ἡ καταστροφὴ τοῦ πλουσιου Ἀλφ. Κάρρ

Ἡ ἀσπρες τριχες εινε ἀφρός ποῦ σκεπάζει τὸ πέλαγος μετὰ τὴν τρικυμία.

Πρὶν μευψιωμοιήσης διότι δὲν ἐξεπληρώθησαν ὄλες σου οἱ ἐλπίδες, συλλογίσου πὸς εἶπε και οἱ φόβοι σου ὄλοι ἔχουν ἐκ- πληρωθεῖ... Κοῦκερτ

Τὸ χρυσάφι δοκιμίζεται με τὴ φωτιά, ἡ γυναίκα με τὸ χρυ- σάφι, και ὁ ἀντρας με τὴν γυναίκα. Παροιμία Γερμανική

Οἱ φιλάργυροι πλουτιζουν ὑποκρινόμενοι τοὺς φτωχοὺς. Οἱ ἀστωὶ φτωχαίνουν ὑποκρινόμενοι τοὺς πλουσιούς.

Γολλές φορὲς τυχαίνει νὰ κἀνν ἀνοποιὲς ὁ ἐξυπνος. Ποιὲ ὁμως ἐκεῖνος ποῦ ἔχει κριση. Ντέ λκ Ροσφουκώ

Ἐκεῖνος ποῦ ἀγαπᾷ δσους τὸν κολακεῖουν, ἀκολουθεῖ χω- ρις νὰ τὸ καταλαβαῖν τὸ ρητὸν τοῦ Ἐθαγγελίου : «Ἀγαπᾷτε τοὺς ἐχθρούς ὑμῶν»... Συλλέκτης

Στουαρτ γιὰ τὸν Τζιμ Καστέρ; και τὴ δίκη. Τώρα ὁμως ἐπρεπε νὰ τὰ πῆ ὄλα. Γιατι ὁ Μπλέκ ἔμενε σὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο ποῦ μένανε κι' αὐτοί, και ποὺ πῆσαν νὰ τοῦ τᾶλεγε αὐτός, και θάτανε δυ- σάρεστη τότε ἡ θέσις τῆς Μόνικας. Καὶ τοῦ τὰ εἶπε, τοῦ τὰ εἶπε ὄλα, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, χωρὶς νὰ παραλείψῃ τίποτι.

Αὐτὸς τὴν ἀκουσε χωρὶς νὰ δεῖξῃ κανένα σημεῖον ἐκπλήξεως κι' οὐτὴν ἐτελειώσε, τῆς εἶπε ἡσυχά - ἡσυχά :

— Τὴ ξέρω αὐτὰ ὄλα, ἀγαπητὴ μου, τὰ ξέρω ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦρθες ὅς δακτυλογράφος σὸ γραφεῖο μου, σὸ Σιγάο. Εἶχα δὴ και φωτογραφία σου στὶς ἐφημερίδες και σὲ γνώρισα ἀμέσως. Δὲ θέλησα νὰ σὸ πῶ. Καταλάβαινα ὅμως πὸς ποὺ σὸν στενοχωροῦ- σανε. Κατάλαβα ἀκόμα ὅτι γι' αὐτὸ δὲν ἤθελες στὴν ἀρχὴ νὰ με πάρῃς... Σ' ἔφερα μάλιστα ἐδῶ..

— Γιατί ; τοῦκανε ξαφνιασμένη ἡ Μόνικα.
— Ναι, σφραγα ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ ἴδῃ ὁ Μπλέκ.
— Ὁ Μπλέκ ;
— Ναι, βέβαια, ὁ Μπλέκ. Ἄκουσε δὴ νὰ καταλάβῃς :

«Ὅταν ἀρνήθηκες νὰ με πάρῃς ἔγραψα σὸ Λαβέρν γιὰ νὰ μᾶθος εἶχε ἀνακαλυφθεῖ τίποτε σχετικὸ με τὴν ὑπόθεσί σου. Ἡξερα πὸς θάταν ἐνήμερος αὐτός, ἀν εἶχε ἀνακαλυφθεῖ τίποτι. Ἄλλὰ μοῦ σταίλανε τὸ γράμμα μου πίσω. Ὁ Λαβέρν πέθανε πέρι. Ἐγραψα τότε στὸν Μπλέκ, κι' αὐτὸς μοῦ ἀπῆντησε ὅτι εἶχε μάθει σπουδαία πράγματα και ὅτι ἤθελε νὰ σὲ δῇ και νὰ σοῦ μιλήσῃ προ- σωπικῶς. Ἐχει νὰ σοῦ πῆ κάτι καλὸ και ποὺν παράξενο. Νὰ τι συμβαίνει : Ὁ Λαβέρν, τὴν ὄρα ποῦ ψυχομαχοῦσε, ἐμπιστεύθηκε ἕνα μυστικὸ του στὸν Μπλέκ. Τοῦ εἶπε ποῦς εἶχε σκοτώσει τὸν Τζιμ Καστέρς. Ποῦς νομίζεις ὅτι τὸν εἶχε σκοτώσει ;

Ὁ Λαβέρν, ὁ Λαβέρν ὁ ἴδιος, ποῦ καθότανε τότε μαζί σας σὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο.

Εἶχε βγει ἐξω—γύρισε τὴν ὄρα ἐκεῖνὴ ἀπὸ τὸ κνηγί—και εἶδε τὸν Τζιμ νὰ σὲ χτυπάει σὸ δάσος. Ἀγανακτισμένος με τὴν κτη- νωδία τοῦ Καστέρς, ὁ Λαβέρν προσβολήσε και τὸν ἐσκότωσε. Ἄν ἐνδιαφερότανε προσωπικῶς γιὰ σένα ἢ τὸ ἔκανε μόνο ἀπὸ τὴν ἀ- γανάκτησι ποῦ αἰσθάνθηκε ὅταν εἶδε ἕναν ἄνδρα νὰ χτυπᾷ μὴ ἀνυπεράσπιστη γυναίκα δὲν ξέρω. Οὔτε θὰ μπορέση κανεὶς ποτὲ νὰ μᾶς πληροφορήσῃ, γιατί ὁ Λαβέρν εἶχε πεθάνει. Και τώρα, κα- ταλαβαίνεις, γιατί ἀγωνίστηκε ἔτσι γιὰ σὲ ἀφώσῃς...

Μετωφ. Γ. Σταθ.

Ὁ ἀφανισμὸς τῶν μελισσῶν

Ὁ «δείκτης με τὴν ἀσπρὴ μύτη» ἢ «ὀδηγὸς τοῦ μέλιτος» εινε ἕνα πουλί, ποῦ ζῆ στὴ Νότιο Ἀφρικὴ. Ἀγαπᾷ ἐξαιρετικᾶ τὸ μέλι, μὰ ἐπειδὴ μονάχο του δὲ μπορεῖ νὰ τὸ ἀποχτήσῃ, γι' αὐτὸ συμμαχεῖ με τοὺς ἀνθρώπους.

Ὅταν τὰ πουλιὰ αὐτὰν ἀκαλύψουν μελισσοὶ σὲ καμμὴ κομ- φάλιερχουν σὲ πλοσιότερο χωριό και ἀρχί-ουν ἀφήνον ἡχη- ρὲς χαρακτρισιτικὲς κραγιές, με τῆς ὁποῖες προκαλοῦν τὴν προσοχὴ τῶν κατοικῶν και ἀρχίζει ἡ ἐκστρατεία. Τὰ πουλιὰ πετῶντας μαρὸς ὀδηγοῦν τοὺς χωρικοὺς. Ὅταν μάλιστα ἀντι- πληθῶν πὸς οἱ χωριότες ἀργοποροῦν, γυρίζουν πίσω κραυ- γάζοντας πῆδο σιριγγλικά. Ὅταν φτάσουν τέλος σὲ μελισσοί, ἀφήνον τοὺς χωριότες νὰ τὰ βγάλουν μονάχοι τοὺς πέρα με τῆς μελισσοε κι' αὐτὰ περιμένουν σὲ κάποιο δέντρο και ἐκεῖ κόν- τὰ. Ἀφοῦ τραγηθεῖ ἡ κυψέλη και φθῶνουν οἱ χωριότες, τὰ που- λιὰ εἴχονται τότε με ὄρεξη στὶς δυὸ-τρεῖς κερθῆρες—τῆς χειρό- τερες πάντοτε—ποῦ τοὺς ἀφήνον γιὰ ἀμοιβὴ οἱ χωρικοί.

Τὰ μοσχάρια τῆς Μπρού

Ἐτοι ἀποκαλοῦσαν ἄλλοτε τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως Μπρού. Ἀφορμὴ σ' αὐτὸ ἔδωκε τὸ ἀκόλουθο ἐπεισόδιο : Τρεῖς ἀπένταροι νέ-η ἔφτασαν μὴ μέρα στὴ Μπρού και δίδεσκον δεῖ εινε ἠθοποιοί. Πῆραν λοιπὸν τὴν ἀδεια ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ τό- που γιὰ νὰ δώσουν κάποια παραστάση και τοιχοκόλλησαν τὴν ἀκόλουθη ἀγγελία : «Οἱ κωμικοὶ τοῦ βασιλέως θὰ παραστήσουν ἀποψε «Τὴ φωνὴ τῶν ἀπένταρων παιδιῶν», ἔργο ποῦ ποτὲ δὲν παίχτηκε ὡς τώρα και ὅτι κανεὶς τὸ εἶδε».

Ὡς θέατρο τοὺς παραχώρησαν κάποια οἰαποθήκη τῆς πό- λεως. Τὴν ὄρα τῆς παραστάσεως ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε πᾶσει τὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης και ἔπαινε τρία σόλδια ἀπὸ καθῆνα τῶν εἰσερχομένων, ἐνῶ οἱ ἄλλοι μῆσα γραντζουζιζαν διάφορα βιολιά. Ἀφοῦ μάζεψαν ἀρκετὸ κόσμο—οχεδὸν ὄλους τοὺς κα- τοίκους—κλειδώσαν τὴν πόρτα και προφασίζόμενοι δεῖ ετοιμ- ζοῦνται ὀπισθεν τῆς ἀβλαίας, τὸ ἔσκασαν ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα, παίρνοντας μαζί τοὺς και τὸ κλειδί τῆς ἀποθήκης. Σὲν ζευδ- κροναι μὴ λέγχα, συναντήθηκαν με κάποιον ποῦ πῆγαινε σὲ τὸ χωριό. Τοῦ ἔδωκαν τότε τὰ κλειδιὰ και τοῦ εἶπαν δεῖ εινε τὰ κλειδιὰ κάποιας οἰαποθήκης ποῦ ἀπὸ ἀπροσεξία εἶχαν κλειδῶ- σει μῆσα κάποια μοσχάρια. Ἐκεῖνος ἀνύποπτος πῆρε τὰ κλει- διὰ, μὰ σὲν ἔφτασε σὲ πῶλι, ἀνοιξε τὴ οἰαποθήκη, εἶδε ὄλα τὰ ἀνθρωπομοσχαρὰ τοῦ χωριοῦ κλειδωμένα ἐκεῖ μῆσα και ἔσκασε στὰ γέλια.

Ἀπὸ τότε οἱ φτωχοὶ κάτοικοι πῆραν τὸ παρατσούκλι : «Μο- σχάρια τῆς Μπρού».

Ἡ ἐπιτραπέζιος πολυτέλεια

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα τὰ ἐπιτραπέζια οκεῖν ἴσοα τὰ Βυζαν- τινὰ ὄσο κι' τὰ Γαλιτικὰ ἦσαν χρυσὴ ἡ δομῆνία. Ὁ ἱστορικὸς Ποσειδώνιος ἀναφέρει δεῖ πρὶνὰ πῶ τὴν εἰσβολὴ τῶν Νορμανδῶν οἱ Γαλιταὶ χρησιμοποιοῦσαν χρυσὰ και ὀσμῆνια πιάτα και πο- τῆγια, τὰ ὁποῖα ὄμως ἀργότερα ἔδωκαν σιουὲς Νορμανδῶς τῆς λῦτρα πολέμου. Ἐπίσης ὡς κῦπελλα χρῆσιμοποιοῦσαν κέρ-τα ἀγγῶν ταῦρων σκαλιόμενα και σκολιόμενα με χρυσάφι και ὄσμη. Ὁ καθένας γέμιζε ἀπὸ τὸν πῆλινο ἢ χρυσὸ ἀμφορέα τὸ κέρας του κι' ἔπινε. Κατὰ τὸν XV αἰῶνα οἱ πλοσιοὶ εἶχαν κα- τασκευαστὸς στὰ σπῆτια τοὺς ιεγρητὰ ἀναβρυτήρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀναπῆδοσε κρᾶσι γιὰ τὰ συμπόσια τοὺς ἢ ῥοδόνερο γιὰ νὰ μοσχοβολᾷ ἡ ἀτύσφαρη. Μάλιστα ἕνας τεχνίτης Γάλλος ποῦ ἔ- τρεχε νὰ περιπλανηθῇ ὡς τὸ Τουργκείαν ἔκανε ἕνα τέτοιο ἀνα- βρυτήριο γιὰ τὸν τσάρο Χίντ. Τὸ ἀναβρυτήριο αὐτὸ ἦταν ὄλο ἀπὸ ὄσμη και εἶχε σῆμα και μέγεθος δέντρο. Σὲ φηλοτέρω κλάσῃ του καθόνταν ἕνας ἀγγελος και στὴ ρίζα ἦσαν τέσσερα λιοντάρια ἀπὸ ὄσμη κι' αὐτὰ, ἀπὸ τὸ στόμα τῶν ὁπίων ἔτρεχε—κατὰ τὴν περιγρασῶν—κρᾶσι, ὑδρόμελι, ρακὶ ἀπὸ ῥῆζι και γάλα φορδῶας, ποῦ ἐξαιρετικᾶ ἀγαποῦσαν σι-δὲ μέρη ἐκεῖνα. Τὸ δέντρο κοῦφο ἀπὸ μῆσα εἶχε ἕνα ὠληπνὸ ποῦ ἔφτανε ὡς τὸ κέρας τοῦ ἀγγέλου. Ὅταν ὁ Χάνης ἤθελε νὰ πῆ, κάποιος ἀν- τλικὸς κρημμένος μῆσα σὲ δέντρο φώναζε τῆς φᾶνῆ του ἔ- μοιαζε σὰ νὰ βγαῖνῃ ἀπὸ τὸ κέρας. Τότε ἀμέσως ἀρχιζε νὰ τρέψῃ κι' ἀπὸ τὰ τέσσερα στόματα τῶν λιονταριῶν κρᾶσι, ὑδρό- μελι, ρακὶ και γάλα...